

[Arbejds- og boligministeren.]

parter er repræsenteret, gennemgår nu problemerne om, hvorvidt arbejdsretsforholdene — herunder septemberforliget — harmonerer med det trin i udviklingen, vi er nået til inden for erhvervslivet. Regeringen lægger vægt på denne kommissions arbejde, fordi arbejdslivets parter her selv søger at ajourføre de fagretlige regler efter de faktiske vilkår på arbejdspladserne. Skulle kommissionen komme til det resultat, at udviklingen gør ændringer i de bestående regler ønskelige, vil regeringen tage sådanne ønsker op til overvejelse.

Jeg kan sige, at jeg ikke agter at foretage noget i anledning af de ærede medlemmers forespørgsel.

Ordføreren for forespørgerne (Alfred Jensen): Jeg skal takke ministeren for den besvarelse, han gav mig. Der var ikke noget nyt heri. Jeg kendte de synspunkter, der blev fremført. De har ofte været diskuteret her, og jeg har faktisk i min motivering for forespørgslen gjort opmærksom på, at der var sket sådanne ændringer i forholdene, at også ændringer i de fagretlige regler var nødvendige.

Jeg er naturligvis tilfreds med, at ministeren ikke griber til de metoder, man ellers kender fra anden side: at kaste sig over de strejkende, over kommunisterne og andre og give dem skylden for de misligheder, der finder sted på arbejdspladserne. Men det forekommer mig alligevel, at ministeren, som dog er udgået af arbejderklassen og kommet gennem fagbevægelsen, skulle være noget nøjere i kontakt med det, der foregår her. Det forekommer mig dog, at ministeren burde have udtalt sig mere i overensstemmelse med det, der er fremkommet ikke mindst på dette års faglige kongresser.

Jeg synes, vi her bør fastslå, hvad formanden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund, Alfred Petersen, udtalte den 21. oktober over for Land og Folk i anledning af Landsorganisationens henvendelse til offentligheden — jeg beder formanden om tilladelse til et citat. Her udtaler Alfred Petersen, at han ikke var enig i henvendelsen, og fortsætter:

„Jeg mente og mener fortsat, at udtalelsen virker stik imod sin hensigt. Det, der i dag er brug for, er, at Landsorgani-

sationen følger den sidste tids faglige kongresudtalelser op.

For at ændre tilstandene på arbejdspladserne må tillidsmændenes retsstilling forbedres og sikres, og tillidsmændenes beføjelser må samtidig udvides væsentligt. For at komme de meningsløse afskedigelser til livs må vi have en ordning, således at afskedigelser kun kan finde sted, når de har været drøftet med tillidsmændene og er godkendt af disse.

Endelig må der nu gøres en alvorlig indsats for at få septemberforliget ændret, og først når sådanne ting er bragt i orden, kan vi håbe på en bedre atmosfære på arbejdspladserne“.

Det, der her er udtrykt, er jo den opfattelse, der rådede på sommerens forbundskongresser, og det dækker arbejderklassens indstilling. Derfor er det naturligvis mindre tilfredsstillende, at regeringen og ministeren indtager den stilling til sagen, som de gør, når ministeren siger, at dette fagretlige system jo egentlig havde fungeret ganske godt. Der var også lidt lovprisning af den faste voldgiftsret.

Jeg må heroverfor gøre opmærksom på, at også den faste voldgiftsret på forbundskongresserne blev udsat for en overmåde stærk kritik. De ord, som man gennem år har hørt på arbejdspladserne om denne ret som en klassesdomstol, blev ikke alene fremført, men også underbygget ved ændringsforslag, som krævede åbenhed, åbne døre, når voldgiftsretten handler. Det var ikke, fordi man var tilfreds, ikke fordi voldgiftsretten har klaret problemerne, men fordi voldgiftsretten har klaret dem dårligt og optrådt på en sådan måde, at den overalt er i miskredit hos arbejderne.

Jeg kunne have lyst til i denne forbindelse af komme nærmere ind på Henzestrejken, for det synes, som om ministeren ikke helt forstår, hvad det er, der foregår ude på arbejdspladserne, eller forstår baggrunden for disse strejker; gjorde han det, måtte han tage sit ansvar på en anden måde.

Når jeg omtaler denne strejke, er det ikke, fordi den adskiller sig i det væsentlige fra andre strejker. Der er kun en gradsforskel her. Den ligger på linje med masser af ulovlige arbejdsnedlæggelser, der er en protest mod de urimelige forhold, arbejderne har i den pågældende virksomhed.